

če ga oče niso, ki so vendar zašili in zakrpali marsikako strgano stvar — druga tudi ni. Sam se pa tudi ni, temveč od dne do dne je držal manj repe. To je jasno, da tak ni ostal dolgo. Nekoč se je materi pred pečjo spodtaknilo ob njem, pa so ga vrgli na ogenj, češ, kdo se bo ogibal nebodigatreba nepotrebnega, zgori naj, pa je. Trikrat se je obliznil plamen, nekolikokrat je zaprasketalo in zapokalo — koška pa ni bilo. Ali dokler je bil nov, takrat je bil pa lep in lepo pobarvan, v časti smo ga imeli in varovali, jej, nazadnje se mu pa taka zgodi! No, saj se ni samo košku to primerilo, ampak še imenitnejšim stvarjem in tudi ljudem: le po svetu glejte in videli boste, da mi o tem ni treba zapisati nobene besedice več.

Kajtimar.

Senica in deček.

„Drobna ti seničica,
Ljubezniva ptičica,
Oj kakó sem te vesel,
Ker sem v kletko te ujel!

Kar senica govori,
Deček sluša in molči,
Vmes pa s kletko se igra,
Veseli se od sreá.

Ljuba moja ptičica,
Drobna ti seničica,
Ko bi ptičica jaz bil,
Nihče ne bi me dobil!“

Kletki se zapáh odprè,
Ptica smuk! skoz ôkence —
Z veje šibke zdaj glasno
Pôje pesenco lepó:

„Molči, molči, deček moj,
Pesnic tákošnih ne poj,
Ker predobro te poznam,
Da nič boljši nisi sam.

„Zdaj veselo naj žgolim,
Ko na prostem spet živim,
Deček me ne vjame več,
Svôbode ne vzame več!

Včera j tu sedela sem,
V ôkenci se grela sem,
Tožil v izbici si ti,
Da ti ječa ljuba ni!““

A ti pazi, deček moj,
Da jednák i sklep bo tvoj:
Da kedáj ne padeš v greh,
Mêni da ne boš v posmeh.

Oj navade so hudé,
Mlade naj jih stró roké —
Potlej žível boš lepó,
Prišel v sveto boš nebó.““

Rakulski.

